

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τό ιερόν Εὐαγγέλιον μίλησε καί σήμερα, ὅπως πάντα, στίς καρδιές μας. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου (Λουκᾶ 12, 16-21) μᾶς ἄφησε ἄφωνους: Μά εἶναι δυνατόν νά ύπάρχει τόση παγωνιά στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων; Εἶναι δυνατόν νά ζοῦν ἀνάμεσά μας ἀνθρωποί φυλακισμένοι στόν ἐγωϊσμό καί στή φιλαυτία τους; Καί ὅμως εἶναι! Τό ἐπισημαίνει ὁ Θεάνθρωπος Κύριος μέ τή σημερινή παραβολή τοῦ ἀνόητου πλούσιου, πού δέν ἥξερε ποῦ νά ἀποθηκεύσει τό πλῆθος τῶν ἀγαθῶν του, πού πίστευε, ὅτι θά ζεῖ αἰωνίως ἐπί τῆς γῆς, πού ἀγάπησε μόνο τόν ἔαυτό του. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός αὐτόν τόν τραγικό ἀνθρωπο τόν ὀνομάζει «ἄφρονα»: «”Αφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ· ἡ δέ ήτοίμασας τίνι ἔσται;»: Ἀπόψε πεθαίνεις. “Ολα αὐτά πού προγραμματίζεις γιά ποιόν εἶναι; [«Καθελῶ μου τάς ἀποθήκας καί μείζονας οἰκοδομήσω» (Λουκᾶ 12, 18)].

Δέν εἶχε καταλάβει ὁ δυστυχισμένος, ὅτι δέν ύπάρχει μόνον αὐτός στόν κόσμο. Οἱ κουβέντες του, οἱ σκέψεις του, τά ὄνειρά του, οἱ στόχοι του, περιστρέφονται γύρω ἀπό τίς λέξεις «ἐγώ» καί «ἐμοῦ». Εἶναι ἀνθρωπος μέ τρομερή μυωπία ἐγωκεντρισμοῦ. Ἀγνοεῖ καί περιφρονεῖ ὅλους καί ὅλα. Δέν βλέπει τίποτε γύρω του. Μόνο τήν Αύτοῦ Ἐξοχότητα τόν... ἔαυτό του.

“Υστερα, ὁ ἄφρονας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀδυνατεῖ νά καταλάβει, ὅτι δέν εἶναι μόνιμος στή γῆ. «Φευγάτα χελιδόνια» εἴμαστε. Ἀποδημητικά πουλιά. Τίποτε τό μόνιμο στόν κόσμο αὐτό. Γράφει ἡ μακαριστή, χριστιανή ποιήτρια Νίκη Κακαβᾶ - Γαρίδη στό ποίημά της μέ τίτλο «Διάγνωση ἀσθενείας»:

Ἡ διάγνωση ἔγινε.
Ἡ ἀσθένεια βαρύτατη.
Καιρός νά συμμαζέψω
τά σκόρπια χαρτιά,
πού διηγοῦνται τήν ίστορία μου
καί νά τακτοποιήσω
τίς πνευματικές ἐκκρεμότητες τῆς ζωῆς μου.
Στό βάθος τοῦ δρόμου ἀκούω τά καμπανάκια τῶν ἀλόγων.
Ἐντός ὀλίγου ή ἄμαξα θά εἶναι πρό τῶν πυλῶν

(Διασκευή Ἀντ. Ν. Στυλιανάκη).

Ἄγαπητοί μου, στήν καλύτερη περίπτωση οἱ πλεονέκτες καί οἱ ἄπληστοι θά κοιτάζουν καί τό στενό ἥ (στήν ἀκόμη καλύτερη περίπτωση) τό εύρύτερο οἰκογενειακό τους περιβάλλον. Κανέναν ἄλλον. Μά καί αὐτό τό, ἐν πολλοῖς, καμουφλαρισμένο ἐνδιαφέρον τους γιά τούς συγγενεῖς τους οὐσιαστικά γιά περιπόίηση τοῦ ἑαυτοῦ τους τό κάνουν, ἀπό βραχυπρόθεσμο, μεσοπρόθεσμο ἥ μακροπρόθεσμο συμφεροντολογισμό καί ὑπολογισμό. "Ολα γιά τή διασφάλιση καί ἔξυπηρέτηση τοῦ ἑαυτοῦ τους.

«Ἄλλα ἄς μή νομίσουμε, ὅτι αὐτά ἀφοροῦν στούς πλουσίους μόνο. Ἰσχύουν γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς, πού θησαυρίζει πολλά ἥ λίγα γιά τόν ἑαυτό του καί δέν ἀποταμιεύει, μέ ἔργα ἀληθινῆς ἀγάπης, στόν οὐρανό, θησαυρούς πνευματικούς, στούς ὅποίους καί μόνο ἀρέσκεται ὁ Θεός» (Βλ. «Φωνή Κυρίου», 1978). «Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ καί μή εἰς Θεόν πλουτῶν». Αὐτό παθαίνει ὅποιος θησαυρίζει γιά τόν ἑαυτό του καί δέν φροντίζει νά γίνει πλούσιος κατά Θεόν.

«Κάποτε σέ μιά ἐφημερίδα τῆς Ρωσίας ἔνας ἄνθρωπος διάβασε αὐτή τήν πρωτότυπη δήλωση: Δίνονται δωρεάν ἐκτάσεις γῆς τόσες, ὅσες θά μποροῦσε κάποιος νά διατρέξει ἀπό τήν ἀνατολή τοῦ ἥλιου μέχρι τή δύση του, ὑπό τόν ὄρο, ὅμως, ὁ δρομέας νά βρίσκεται ἀκριβῶς τή στιγμή τῆς δύσης στό σημεῖο, ἀπό τό ὅποιο ξεκίνησε. Διαφορετικά θά ἀποκεφαλίζεται. Ἀποφάσι-

σε, λοιπόν, ό ἄνθρωπος αὐτός νά λάβει μέρος στό ἑλκυστικό,
ἀλλά ριψοκίνδυνο τοῦτο ἐγχείρημα.

”Ετσι, τήν ἄλλη μέρα μέ τήν ἀνατολή τοῦ ἥλιου, ὅταν δόθη-
κε τό σύνθημα, ξεκίνησε καί ἄρχισε νά τρέχει.

”Ετρεχε, ἔτρεχε... περνοῦσε ἀγρούς, λειβάδια, δάση. ”Εβλεπε
ὅλα αὐτά καί χαιρόταν... δύστυχος! ‘Ο ἥλιος ἐμεσουράνησε καί
ό ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νά τρέχει. Οἱ ἐκτάσεις τόν ἑλκύουν.
”Ενα ἀκόμα λειβάδι δικό μου, μιά ἀκόμα πεδιάδα δική μου... Κι
αὐτό δικό μου... κι αὐτό!

”Ετσι σκεφτόταν ὁ ταλαίπωρος, ὅταν γιά μιά στιγμή κοίταξε
τόν ἥλιο καί εἶδε, ὅτι προχωροῦσε πρός τή δύση του. Ἀποφάσι-
σε τότε νά γυρίσει πίσω. Ἡταν, ὅμως, πολύ ἀργά. ‘Ο ἥλιος ἔδυ-
σε. Μέ τήν πλεονεξία καί τήν ἀπληστία του ἔχασε τό στοίχημα
καί μαζί μ’ αὐτό καί τή ζωή του.

’Αδελφοί μου, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐστηρή καί ἀδέ-
καστη. Μιά μέρα θά πεῖ καί αὐτή τόν λόγο της. Καί τόν τελευ-
ταῖο λόγο στή ζωή μας τόν ἔχει πάντα ὁ Θεός. Νά γιατί ὁ Θεός
ἀποκαλεῖ τόν ἀπληστο καί πλεονέκτη τοῦ Εὐαγγελίου «ἄφρο-
να».

— Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, τέτοια αἰχμαλωσία καί τέτοια ἀπο-
πνικτική δυστυχία, μακρυά ἀπό μᾶς. Τόση παγωνιά στήν ψυχή
δέν θά μπορούσαμε, Κύριε, νά τήν ἀντέξουμε μέ καμία δύναμη.

Εύτυχῶς, ἀδελφοί μου, εἶναι ἀκόμη δώδεκα παρά κάτι. Προ-
λαβαίνουμε, ἂν δέν τό ἔχουμε κάμει ἥδη, νά ἀλλάξουμε πορεία
ζωῆς. Πορεία ζωῆς διά τῶν Μυστηρίων τῆς Μητέρας Ὁρθόδο-
ξης Ἐκκλησίας, πού ἀγιάζουν καί σώζουν. Καί ὅπου ἡ ζωή ὁμορ-
φαίνει ἀπό ἀγάπη καί καλωσύνη οὐράνια. Γιατί ἔξω ἀπό τήν
Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει σωτηρία. Γιά νά ἐξηγούμαστε. Καί γιά
νά λέμε τά πράγματα μέ τ’ ὄνομά τους, σήμερα ὅπου ὀργιάζει ἡ
παραθρησκεία καί ὅπου πολλοί ἐπιζητοῦν ἔνα Θεό, πού νά δι-

καιολογεῖ τίς ἀδυναμίες τους καὶ νά παραχαϊδεύει τά ἐλαττώματά τους. Θέλουν ἔνα Θεόν ποτέ τιμωρόν. Καί ἀγνοοῦμε, ὅτι καί ὅταν ἀκόμη ὁ Τριαδικός Θεός τιμωρεῖ παιδαγωγώντας μας, τό κάνει ἀπό ἀγάπη καὶ μόνο. Καιρός νά γνωρίσουμε τά τῆς πίστεώς μας σωστά καὶ ὀρθόδοξα, μακριά ἀπό διδασκαλίες πού βολεύουν καὶ δημαγωγοῦν. Γιά νά μή ἀκούσουμε καί ἐμεῖς τό «ἄφρον, ἄφρον» καί ἐδῶ στή γῆ, μά, κυρίως, στήν πέραν τοῦ τάφου πραγματικότητα, γιά τήν όποία πραγματικότητα καί μόνο ἥρθαμε στόν κόσμο αὐτό. Γιά κανένα ἄλλο λόγο. Νά τό βάλουμε καλά στό μυαλό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗΣ

‘Ιεροκήρυκας - τέως Γυμνασιάρχης - Λογοτέχνης.
